

РЕШЕНИЕ

№ 1349

гр. София, 04.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 22.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11667** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА №Р-22221720000715-091-001/30.07.2020г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №1589/19.10.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

Според жалбата РА е незаконосъобразен, тъй като са нарушени принципите на пропорционалност, правна сигурност и защита на добросъвестните лица, които се извличат от практиката на СЕС. Съдът на ЕС многократно в своите решения посочва, че данъчно задължено лице, което действа добросъвестно не може да бъде държано отговорно за евентуално извършена злоупотреба от други лица по веригата на доставките. Цитира се решения по обединени дела С-354/03, С-355/03 и С-484/03, също С- 439/04 и С-440/04, С-27/06. Разпоредбата на чл.177 от ЗДДС е приложима не приоритетно, а евентуално и задължително се предпоставя от невъзможността данъкът да бъде внесен и събран от непосредствения длъжник, затова е предвиден сложен фактически състав и се поставят редица изисквания, които трябва да бъдат изпълнени за реализиране на отговорността. Необходимо е да е налице субективен елемент към неплатеното чуждо задължение – знанието, че данъкът няма да бъде внесен, което като факт следва да се докаже от органите по приходите и което не е направено по време на ревизията. Неправилно, според жалбоподателя е определено задължението за лихви. Начисляването на лихва е незаконосъобразно, тъй като не е

налице покана за доброволно плащане на данъка до длъжника.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят – редовно призван не изпраща представител. Постъпило е писмено становище.

Ответникът - Директорът на Дирекция “ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от 2500лева, посочен в списъка за разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия от 05.02.2020г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ангажиране отговорността на дружеството по реда на чл. 177 от ЗДДС във връзка с доставки по фактури №6/13.07.2018 г. и №14/21.08.2018 г., издадени от [фирма] през данъчни периоди м. 07.2018г. и м. 08.2018г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221720000715-092-001/30.06.2020г., връчен на 01.07.2020г. по електронен път. Ревизията приключва с РА №Р-22221720000715-091-001/30.07.2020г., издаден от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. С РА е ангажирана отговорността на [фирма] по чл. 177 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за дължим и невнесен данък върху добавената стойност в общ размер на 48 000,00 лв. по фактури №6/13.07.2018г. и №14/21.08.2018г., издадени от [фирма], и начислените лихви за забава в тази връзка в общ размер на 9 409,64 лв.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и вид задължение.

През 2018г., декларираният от дружеството основен предмет на дейност е „Отдаване под наем и оперативен лизинг на други машини и оборудване със стопанско предназначение, неклассифицирани другадѐ”.

На ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения, в отговор на което са представени документи, подробно описани в РД. На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма] – доставчик на ревизираното лице по процесните 2 фактури. Изготвеното ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК след извършени две посещения на посочения от дружеството адрес за кореспондентия, при които не е открит представител или лице за контакт с органи на НАП. Не са представени изисканите документи.

С Протокол №1619992/10.02.2020г. е извършено присъединяване на РА №Р-22221718006479-091-001/05.12.2019г. от приключила ревизия на [фирма] по ЗДДС за периода от 22.01.2018г. до 31.08.2018г.

С Протокол №1741819/21.05.2020г. е присъединен РА №Р-22221718005559-091-001/07.05.2020г. от извършена ревизия по отношение на ревизираното лице [фирма] по ЗДДС за периодите от м. 07.2018г. до м. 09.2018г.

След анализ на събраните доказателства, приходните органи са констатирани, че през данъчни периоди м. 07.2018г. и м. 08.2018г. ревизираното лице [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 48 000 лв. по фактури

№6/13.07.2018г. и №14/21.08.2018г., издадени от [фирма], с предмет „покупка на дълготрайни материални активи” и с данъчна основа в общ размер на 240 000 лв. От представените фактури и придружаващите ги документи /нотариално заверени договори за покупко-продажба, анекс за удължаване срока на плащане до 21.04.2019г., свидетелства за регистрация на МПС; счетоводни регистри и др./ е видно, че се касае за доставка на общо 6 полуремаркета с рег. [рег.номер на МПС], С2594ЕС, С1960ЕС, С1961ЕС, С7100ЕС и С7160ЕС, всяко от които на стойност 40 000 лв., без ДДС. От управителя на [фирма] е представена декларация, съгласно която закупените полуремаркета с фактура №6/13.07.2018г. /първите 4 полуремаркета от горепосочените/ са продадени на [фирма], през същия този период; полуремарке [рег.номер на МПС] е налично в дружеството /приложена е инвентарна книга/, а части от полуремарке рег. [рег.номер на МПС] са продадени през 2019г. на [фирма]. Приложена е хронология.

Констатирано е, че с РА №Р-22221718005559-091-001/07.05.2020г. от извършената на ревизираното лице ревизия по ЗДДС, за периодите от м. 07.2018г. до м. 09.2018г., доставките по посочените 2 фактури, с издател [фирма] са признати за реално осъществени. Същото е установено и с РА №Р-22221718006479-091-001/05.12.2019г. от приключилата ревизия на [фирма] по ЗДДС за данъчни периоди от 22.01.2018г. до 31.08.2018г.

[фирма] е отразило процесните фактури в дневниците си за продажби през данъчни периоди м. 07.2018г. и м. 08.2018г., като след тяхното издаване, дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС по инициатива на данъчен орган /считано от 04.10.2018г./. С РА №Р-22221718006479-091-001/05.12.2019г. от приключилата ревизия на [фирма] по ЗДДС за периода от 22.01.2018г. до 31.08.2018г. е констатирано, че дължимият ДДС по процесните фактури не е внесен. С РА на дружеството е постановен отказ да се признае право на данъчен кредит по фактури и доставчици, подробно описани в акта. РА на [фирма] е връчен по реда на чл. 32 от ДОПК на 03.01.2020г., не е обжалван по реда на чл. 152 от ДОПК и е влязъл в сила.

Констатирано е, че към датата на издаване на РА №Р-22221720000715-091-001/30.07.2020г. [фирма] има непогасени публични задължения в общ размер 201 976,44 лв. /главници 182 933,98 лв. и лихви 19 042,46 лв./, в т.ч. задължения по СД по ЗДДС за процесните периоди м. 07.2018 г. и м. 08.2018 г., и задължения по цитирания по-горе РА.

По отношение на задълженията на доставчика [фирма] е установено, че същият не разполага с активи, към които да се предприемат принудителни действия. Информацията е видна от получено писмо от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., вх. №961-9#1/12.06.2020г., в отговор на изпратени две искания за предприетите действия за събиране на задълженията на [фирма], изх. №961-4/21.02.2020г. и изх. №961-9/21.05.2020г., с които е изискана информация за това внесен ли е ДДС по процесните фактури. Съгласно получената служебна бележка, дългът на [фирма] е категоризиран като несъбираем.

С оглед горното, ревизиращите органи заключават, че ползваният данъчен кредит от [фирма] е свързан пряко с дължимия и невнесен данък от неговия доставчик [фирма]. Приемат, че са налице основания за ангажиране отговорността на ревизираното дружество по чл. 177 от ЗДДС, като от обективна страна е налице доставка между две регистрирани по ЗДДС лица, доставчикът дължи данък по доставките, който не е внесен ефективно и получателят /ревизираното лице/ е

упражнил право на приспадане на данъчен кредит по доставките.

От субективна страна е прието, че е изпълнена хипотезата по чл. 177, ал. 2 от ЗДДС, а именно: „получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че ДДС по доставката няма да бъде внесен от доставчика“. Ревизиращите органи са извършили анализ по отношение на извършените разплащания от страна на ревизираното лице по процесните доставки. Установили са, че по данни от приложените счетоводни регистри, от общото задължение към доставчика, възлизащо на сума в размер на 288 000лв., [фирма] е заплатило само част от задълженията, а именно 146 255,38 лв., в т.ч. разплащане по банков път в размер на 132 935,38 лв. и прихваната сума в размер на 13 320 лв. Т.е., по данни от счетоводството, не е разплатена с доставчика сума в размер 141 744,62лв.

Относно разплащането по банков път, от банковите документи обаче е установено, че то не касае процесните страни по сделките, а други дружества. След преглед и анализ на представените банкови извлечения е констатирано, че наредител на сумата от 132 935,38 лв. не е [фирма], с управител и едноличен собственик на капитала К. И. К., а друго дружество на К. И. К. – „М.“ ДЗЗД, ЕИК[ЕИК], както и че получател на сумата не е [фирма], а е „Д. 2017“ ДЗЗД, ЕИК[ЕИК]. Сочи се, че в хода на ревизията, ревизираното лице не представя документи, удостоверяващи основанието за така извършените преводи от името на друго задължено лице и в полза на лице, различно от доставчика по процесните фактури.

По отношение на осчетоводеното прихващане пък е изтъкнато, че не е ангажиран протокол, въз основа на който е извършено прихващане на съществуващи взаимни задължения между страните за сумата от 13 320 лв.

С оглед горното, в процесния РА е подчертано, че липсата на плащане по процесните фактури от страна на клиента [фирма] е предпоставка доставчикът [фирма] да не внесе в бюджета, дължимия по двете издадени от него фактури на ревизираното лице ДДС.

Ревизиращите органи са проследили веригата от доставки, касаеща процесните 6 полуремаркета, като са установили, че е налице злоупотреба с ДДС от страна на [фирма] и [фирма]. В хода на ревизията на [фирма] по ЗДДС, доставчикът [фирма] е ангажирал документи, относно произхода на полуремаркетата. Представил е фактури, издадени от [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма] – дружества, определени с рисков профил. Констатирано е, че тези фактури за произход са издадени непосредствено преди датите на издаване на процесните фактури към ревизираното лице – а именно 12.07.2018г. и 10.08.2018г., в така издадените фактури от предходните доставчици, стойността на процесните ремаркета е многократно по-ниска от цените, на които [фирма] продава полуремаркетата на [фирма]. Касае се за данъчни основи в размери от 4 000 лв.; 3 200 лв., 600 лв. и 5 000 лв., докато данъчната основа по всяка от процесните фактури е в размер на 40 000 лв. Не е констатирано извършването на разходи от страна на [фирма], които да са довели до драстичното увеличаване на фактурираната от него цена, непосредствено след осъществените от него покупки на по-ниските цени.

От друга страна е установено, че при продажбата на 4 от процесните полуремаркета през м. 07.2018г. от страна на ревизираното лице към неговия клиент [фирма] – продажба, документирана с фактура №601/12.07.2018г., с данъчна основа в общ размер на 12 000 лв. и ДДС в размер на 2 400 лв., или [фирма] също е фактурирало на много по-ниска данъчна основа - всяко едно от полуремаркетата (рег. [рег.номер на МПС] , С2594ЕС, С1960ЕС, С1961ЕС) е продадено за 3 000,00 лв., без ДДС. Т.е.,

по отношение на посочените 4 полуремаркета е установено, че:

- на 12.07.2018г. същите са продадени от [фирма], [фирма] и [фирма] на [фирма] на цени от 4 000 лв. и 3 200 лв. /без ДДС/;
- на 13.07.2018г. същите са продадени от [фирма] на [фирма] на цена от 40 000 лв. /без ДДС/ за всяко полуремарке;
- на 13.07.2018г. отново са продадени от [фирма] на [фирма] на цени от 3 000 лв. /без ДДС/ за всяко полуремарке.

При горните факти е формиран извод, че без съмнение за тях се е знаело или е следвало да се знае от [фирма], доколкото е установена свързаност по смисъла на §1, т.3 от ДР реда на ДОПК между отделните участници във веригата от доставки. За К. И. К. – управител, представляваща и едноличен собственик на ревизираното лице [фирма] е установено, че е представляващ, едноличен собственик и управител на предходните доставчици по сделките - [фирма] и [фирма]. За предходния доставчик [фирма] пък е установено, че се представлява от С. Ю. К. - М. – сестра на съпруга на К. К., като последната е нейно упълномощено лице.

От субективна страна е прието, че е изпълнена хипотезата по чл. 177, ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗДДС. В хода на извършената ревизия по ЗДДС на [фирма], приходните органи са възложили извършването на експертиза за определяне на пазарната оценка на продадени от това дружество влекачи, полуремаркета и товарен автомобил, в т.ч. и на процесните 6 полуремаркета, която пазарна оценка следва да бъде установена към момента на тяхната продажба към клиента [фирма]. Изготвена е експертиза от инж. Е. К. – сертифициран оценител на машини и съоръжения, притежаващ сертификат №300100239/2009г. на КНОБ, за определяне пазарните цени, експертът е използвал метода на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци, респективно метода на пазарните аналози. Видно от експертната, продажбите на полуремаркетата от [фирма] към [фирма], удостоверени с фактури №6/13.07.2018г. и №14/21.08.2018г. са на цени, значително различаващи се от пазарните. Отклонението от пазарните цени по всяка една продажба е над 30 на сто, т.е. отклонението от пазарната цена е съществено. Формиран е извод, че с издаването на процесните 2 фактури се е целяло единствено осигуряване на данъчно предимство и неправомерно ползване на данъчен кредит от [фирма] и съответно невнасяне на дължимия ДДС от страна на [фирма]. Приходните органи формират извод, че [фирма] е знаело или е следвало да знае, че цената на която е полуремаркетата от [фирма] е многократно завишена и се отклонява от пазарната цена. Предвид това с процесния ревизионен акт е ангажирана отговорността на ревизираното лице за дължимия и невнесен данък от [фирма] по фактури №6/13.07.2018 г. и №14/21.08.2018 г., в общ размер на 48 000,00 лв. Освен за главницата на основание чл. 175 във връзка с чл. 16, ал. 3 от ДОПК отговорността е ангажирана и за дължимата лихва в размер на 9 409,64 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен

орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган. Спазени са административно-производствените правила на ДОПК за извършване на ревизията, правилно е бил приложен и материалният закон – разпоредбите на ЗДДС.

Съгласно чл. 177, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано лице, получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък.

Отговорността по чл. 177 от ЗДДС е особен вид отговорност за регистрирано по ЗДДС лице, която възниква, ако е изпълнен сложният фактически състав, предвиден в ал. 1 и ал. 2, а именно: регистрираното лице да е получател по облагаема доставка; да е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък; дължимият данък да не е внесен от доставчика и получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Съгласно чл. 177, ал. 3 от ЗДДС, за целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия:

1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и
2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

От установеното по време на ревизията, за което са събрани доказателства по реда на ДОПК, приложени и по делото, може да се заключи, че са налице всички елементи от сложния фактически състав на отговорността по чл. 177 от ЗДДС. Ревизираното лице е получател по облагаема доставка и е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит по процесните две фактури, който данъчен кредит е свързан пряко с дължимия, но невнесен данък от доставчика [фирма]. Получателят М." Е., следва от обсъдените по-горе обстоятелства във връзка със свързаността между лицата и извършените ненадлежни банкови разплащания, които неправилно са осчетоводени от ревизираното лице като плащания по процесните фактури, както и с оглед на извършените последващи продажби на полуремаркетата на цени, които са обективно икономически необосновани е знаел или е бил длъжен, т.е. няма как да не е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Знанието се презюмира, според чл. 177, ал. 3 от ЗДДС, когато дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, както е в случая и 2. облагаемата доставка е на цена, която според експертната, изготвена от инж. Е. К. в ревизионното производство срещу [фирма] значително се отклонява - надвишава пазарната цена. По делото не се открива заключението на вещото лице, приложено към административната преписка е само искането от 11.04.2019г. за възлагане на експертиза, но съдът няма основания да се съмнява, че в РА и Решението на директора на дирекция ОДОП

съдържанието на изготвеното е отразено неточно. В жалбата до съда не се правят възражения по отношение на извършената експертиза и изчислената от инж. К. пазарна цена, като и в хода на съдебното производство жалбоподателят не я е оспорил или направил искане за представянето ѝ от ответника. Едва в Становището по същество, представено от адв. В. и адв. С. с молба от 19.02.21г. се заявява, че експертизата е непълна, тъй като за изготвянето ѝ е използван единствено метода на пазарните аналози, който е непълен и недостатъчен за доказване на пазарната цена на даден актив към датата на придобиване. В решението на Директора на дирекция „ОДОП“, във връзка с неприемане на това възражение са развити подробни и изчерпателни мотиви (стр. 8-10), разяснени са методите за определяне на пазарните цени, регламентирани в §1, т. 10 от ДР на ДОПК, както и е обяснен използваният от вещото лице метод на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци или т.нар. метод на пазарните аналози, преценен като точен и достоверен. Съдът не счита за нужно да ги повтаря, а във връзка с установяване на субективния елемент от фактическия състав на отговорността по чл.177 ЗДДС по делото са събрани достатъчно други доказателства, освен значителното отклонение от пазарните цени, като условие за прилагане на презумпцията за знание по ал.3.

Относно разплащането по доставките, [фирма] едва по делото представя Договор от 22.06.2018г. за финансово обслужване с „М.“ ДЗЗД (лист 375). От съдържанието на същия се установява, че той не представлява договор за финансово обслужване, а с него „М.“ ДЗЗД се задължава лично да извършва плащания, за които [фирма] е длъжник. Такива са сумите по процесните две фактури, издадени от [фирма]. Обстоятелството, че едно и също физическо лице е управител на двете дружества, страни по договора от 22.06.2018г. и липсата на икономическа и правно издържана логика за сключването му, както и приемането от страна на [фирма] на плащане от трето лице, което по никакъв начин не е уредено в договора за покупко-продажба на МПС с [фирма] (на лист 376 от приложението) е показателно за наличието на скрити отношения на свързаност и съответно липса на добросъвестност от страна на ревизираното лице, т.е. знание, че участва в схема за ДДС злоупотреби. Налице е и явна свързаност, К. И. К. – управител, представляваща и едноличен собственик на [фирма] е представляващ, едноличен собственик и управител на предходните доставчици по сделките - [фирма] и [фирма], а С. Ю. К. - М. – сестра на съпруга на К. К. е представляващ предходния доставчик [фирма]. Освен това, плащането на сумата от 132 935,38 лв. е извършено на „Д. 2017“ ДЗЗД и няма данни да е прехвърлена на доставчика по фактурата, на когото се дължи. Останалата дължима част от цената на ремаркетата твърди, че е била приспадната по силата на представения протокол за прихващане от 27.07.18г. При това положение, ревизираното лице, като получател по доставката на ремаркета е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен.

В хода на ревизията са изискани доказателства от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за възможността задължението да бъде събрано първо от главния длъжник [фирма], но е установено, че това дружество не разполага с каквото и да било имущество, наложени са обезпечителни мерки – запор на

банковите сметки, по които липсват авоари. Поради това е неоснователно възражението в жалбата, че не са били изчерпани всички възможности за събиране на дълга първо от основния длъжник.

Неоснователно жалбоподателят счита, че отговорността по чл. 177 от ЗДДС не обхваща лихвите, дължими за несвоевременното внасяне на данъка. Според чл. 16, ал. 3 от ДОПК отговорността на третото лице по чл. 14, т. 3 от ДОПК, отговорно за задълженията други физически или юридически лица, обхваща данъците, лихвите и разносните по събирането им. Съгласно чл. 177, ал. 2 от ЗДДС отговорността по ал. 1 се реализира по реда на чл. 117 - 120 от ДОПК, в което производство са приложими общите правила на Дял първи на ДОПК, сред които е чл. 16, ал. 3 от ДОПК. Правилно в РА е вменена отговорност и за лихвите за несвоеременно внасяне на данъка.

Тъй като жалбата е неоснователна, на ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК, вр. с чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, съдът определи на 2 252 /две хиляди двеста петдесет и два/ лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 11-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА №Р-22221720000715-091-001/30.07.2020г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №1589/19.10.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, с който РА е ангажирана отговорността на ревизираното лице по чл.177 от ЗДДС в общ размер на 48 000,00 лв. - главница и лихва в размер на 9 409,64 лв.

ОСЪЖДА „М.“ Е. да заплати в полза на бюджета на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 252 /две хиляди двеста петдесет и два/ лева. Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: